

andre Ord en Kodifikation, og det tiltrænges paa dette Omraade i allerhøjeste Grad. Vor Lovgivning om Apotekervæsenet hviler paa en Forordning, der er ældre end Christian V.s Lov, en af de faa Love, der endnu er i Kraft, ældre end Christian V.s Lov, nemlig Forordningen af 4. December 1672. Siden er der kommet et Utal af Lovgivningsbestemmelser, nogle faa i Lovform, vel egentlig kun en enkelt eller højt regnet to, nemlig Loven af 10. April 1895 og Loven om Sundhedsstyrelsen af 30. April 1909, men derimod en Række af Forordninger, Reskripter, Kancelliplakater, Kancellikrulerer o. s. v., saaledes som det kan ses af Lovforslagets § 39, hvor der ophæves et Utal af den Slags Bestemmelser. Fordelen er altsaa den, at man nu har en Kodifikation af Lovgivningen om Apotekervæsenet i denne Lov; i Ministeriets Forslag tog jeg ogsaa med Bestemmelserne om Afgifter af 10. April 1895, saaledes at man kunde have alt samlet her.

I øvrigt vil jeg ikke sige, at Lovforslaget indfører nogen gennemgribende Forandring i den nugældende Ordning af Apotekervæsenet her i Landet. Man bibeholder stadig Forskellen mellem reelle og personlige Privilegier. Det store Spørgsmaal, som tidt har beskæftiget Rigsdagen og Offentligheden, om man kunde komme bort fra de reelle Privilegier, lader dette Lovforslag ligge. Det finder slet ikke sin Afgørelse her. I Lovforslagets § 1 udtales det, at de hidtil salgbare Apotekerprivilegier kan dog, indtil anderledes maatte blive bestemt ved Lov, vedblivende være Genstand for Overdragelse. Der er altsaa en Udsigt til, at dette kan ændres; men hele Spørgsmaalet om, hvornaar man skal gaa til en Forandring paa dette Omraade, staar aabent. Det foreligger i Virkeligheden slet ikke ved dette Lovforslag at foretage nogen Ændring deri.

Dernæst indføres der det nye igennem § 2, at der kan gives Tilskud til mindre Apoteker: Hvor de ikke giver Indehaveren 3,000 Kr. om Aaret, faar denne et Bidrag, og denne Subvention skal gives af Apotekerfonden, hvis Midler er og vil blive tilstrækkelige dertil. Hjelpeapoteker er en Ting, man er imod; de skal bortfalde senest den 31. December 1920. Der er efter et Ændringsforslag, der var stillet af Folketinget, gjort een Undtagelse derfra, nemlig den, at Justitsministeriet kan tillade, at et nu bestaaende Hjelpeapotek drives ud over denne Dato, hvor dette paa Grund af Hjelpeapotekets Beliggenhed paa en mindre Ø og de særlige Omstændigheder

skønnes nødvendigt. Det er Ærø, der her sigtes til.

I Kapitel II indeholdes Bestemmelserne om Apotekernes Drift og Medicinalhandelen m. v. Det var en Paragraf, som da Medicinalkommissionens Forslag forelaa, blev gjort til Genstand for en Del Kritik, tør jeg sige, og en Del Uro, nemlig Bestemmelsen i § 7. Maaske blev den ikke forstaaet saaledes, som det har været Medicinalkommissionens Hensigt, det ved jeg ikke, nok er det, at Uroen var der. Ministeriet har affattet § 7 paa en anden Maade, og der er ikke fra Folketingets Side foretaget nogen Ændring deri. Jeg tror, at Affattelsen har fundet almindelig Tilfredshed. § 12 indeholder ogsaa en Bestemmelse, som gav Anledning til en Del Diskussion. Den omhandlede Bestemmelse var, at Hospitaler, Sygehuse, Sanatorier, Sindsygehospitalet og lignende Institutioner, som drives af Stat eller Kommune, eller som nyder saadant Statstilskud, at de efter Justitsministeriets Skøn maa sidestilles med disse, skulde have Ret til at lade tilberede Lægemidler til de paa vedkommende Hospital til Behandling liggende Patienter og til dets Personale. Der blev saa i Folketinget tilføjet ved et Ændringsforslag: „samt til Patienter paa og Personale ved andre under samme Institution hørende Hospitaler“, idet man fandt det naturligt, at man fra et Hospital, der tilhørte Staten eller Kommunen, kunde levere Medicin til et andet. Jeg synes ogsaa, at Tilføjelsen er ganske naturlig; den spiller ikke nogen nævneværdig Rolle udenfor København, men for Københavns Kommune kan den spille nogen Rolle, og jeg synes, at det var berettiget at komme med den Indvending, der kom fra Københavns Kommune: Hvorfor skal vi ikke have Lov til fra Kommunehospitalet at levere Medicin til Baldersgades Hospital? Jeg synes ikke, at der var nogen plausibel Grund til at nægte det, og det blev da ogsaa vedtaget i Folketinget. Endvidere gav Forslagets § 18, et Forbud om Indførsel af Arkana, Anledning til en Del Diskussion nede i Folketinget; men til sidst enedes alle Partier om en Affattelse, som gaar ud paa, at Justitsministeriet kan, efter Indstilling af Sundhedsstyrelsen, forbyde Indførsel og Salg af Lægemidler, hvis Sammensætning ikke er angivet (Arkaner). De øvrige Bestemmelser, der oprindeligt fandtes i § 18, var der ingen Nødvendighed for at beholde; thi man havde i §§ 11 og 14 tilstrækkelige Regler, saa at de andre kunde betragtes som overflødige. Dernæst har Affattelsen af